

Micul alunar stătea fericit în vizuină
cuibărit în păturica sa preferată.

Păturica mirosea minunat a primăvară, și vară, și toamnă, și iarnă,
a confort și siguranță. Păturica era potrivit de caldă,
era moale și pufoasă și avea un miros parfumat de flori.
Micul alunar își băgă nasul în ea și inspiră adânc.

Chiar atunci trecea pe lângă el veverița, prietena lui.

— Ce faci acolo? îl întreabă ea.

— Adulmec fericit păturica mea de somn și mă cuibăresc în ea, a spus Alunel. Dari tu? Ce faci?

— Îmi duc acasă alunele, a spus mândră și veselă veverița.

la uitate, le-am adunat singură pe toate!

Exact în acel moment, a scăpat alunele și s-au rostogolit pe pajiște.

Veverița și micul alunar au întins minunata păturică.

– Saril Suntem pregătiți! a strigat veverița.

– Mi-e frică! a spus șoricelul tremurând.

– Ținem foarte bine păturică. Promitem! a spus micul alunar.

Șoricelul și-a făcut curaj, a sărit din copac...

...și a aterizat chiar pe moale, în păturică.

– Ce plasă de salvare fabuloasă! a spus el.
Vă mulțumesc pentru ajutor!

Imediat după salvarea șoricelului, cei trei
au descoperit un bot colorat roz, care
se ridică spre ei dintr-o moviliță.